

Ansgarskirken - Andagt den 8. maj 2020

Bededag

Det handler naturligvis om bøn og bønnens magt sådan en Store Bededag som i morgen.

Bededag er først og fremmest viet til menneskers og Guds åbenhed i forhold til hinanden. Alle vore bønner i livet udspringer af et håb om, at Gud hører os og tager imod. At han skænker os det, som vi leder efter. At han så at sige synger den melodi, der er blevet væk for os.

Han har allerede lukket porten op, ja, han har taget hele døren af og venter på os nat og dag, som vi synger det med Benny Andersen. Og på den måde har vi hver vores opgave Gud og mennesker; vi med at banke på og Gud med at lytte og lukke op.

Og mon ikke langt de fleste mennesker, også selv om man måske ikke officielt betegner sig som troende, har bedt, - om ikke Fadervor - så i hvert fald en eller anden form for bøn på et eller andet tidspunkt i deres liv, jeg tror det. For når mennesket oplever, at dets egne evner ikke længere slår til. Når livets barske storme rammer os og truer med at tage al livslyst, mening, håb og mod fra en, så søger de fleste automatisk hjælp fra noget, der er større end dem selv. I kender selv situationerne: den uventede skilsmisse, det pludselige dødsfald, den livstruende sygdom, barnet, der mistrives, alle situationer der i et nu river os ud af de vante, kendte og trygge rammer og i stedet placerer os i en verden af kaos, uoverskuelighed, hjælpeløshed og magtesløshed, og hvor bønnen føles som dét eneste, der kan skabe håb og mening. Bønnen som det halmstrå, vi klamrer os til.

Men i forlængelse heraf møder vi så også den største indsigelse mod bønnen, og det er, at det er de færreste bønner, der bliver besvaret eller bønneført. I hvert fald i den form, man forventede og bad om det, og derfor konkluderer mange så også, at der ikke findes nogen Gud, der hjælper os. Og det er nok noget af det sværeste for os troende mennesker at forstå: at Gud ikke nødvendigvis besvarer min bøn, bare fordi jeg ber om det. For der er ingen automatik indbygget i dét at bede. Nogen gange har jeg over for konfirmander forenklet det og sagt, at der er forskel på Gud og på julemaden.

Gud er ikke en handelsmand, man kan lave aftaler med. Gud er ikke en automat, man kan putte en bøn ind i, - trykke på en knap og så kommer der det ønskede ud. Hvis Gud besvarede bøn ud fra: hvor stort behovet eller ønsket er, så ville der ikke være fattige mennesker, ingen, der dør af sult, der ville ikke være sønderbombede huse og krigshærgede lande, der ville ikke være ensomme eller forældreløse børn; kun rige og raske og evigt unge mennesker.

De fleste bønner opstår ud af en konkret vanskelighed eller et inderligt ønske. Og set i det lys, kan man godt forstå, at mange får ordene: "Enhver som beder, han får" galt i halsen. For et er, at bønnen måske har en virkning indad i en selv, for bare det at få sat ord på frygten, angsten eller behovet har i sig selv en effekt men hvad med virkningen i forhold til Gud eller i forhold til verden? Heroverfor må vi stille Jesu ord: "Når da I, som er onde, forstår at give jeres børn gode gaver, hvor meget snarere vil så ikke jeres Fader, som er i Himlene, give gode gaver til dem, der beder ham!" Gode gaver står der, ikke luksus eller særrettigheder, og de gode gaver består bl.a. i retten til hver en tid at lægge vores sorger og bekymringer, alle vores tvivl og al vor frygt frem for Gud, og ikke blot lytter han til os, han taler også til os gennem sit ord og gennem fortællingen om, hvorledes han selv vandrede her på denne jord i skikkelse af Vor Herre Jesus Kristus.

Så der er ikke den sorg, han ikke kender; der er ikke den fortvivlelse, han ikke selv har været igennem eller den ondskab, han ikke har været konfronteret med. Men han forligte sig med det uafviselige og det uafvendelige. Han gik vejen, han måtte gå, selv om den endte på et trækors udenfor Jerusalems mure. Og der ikke var noget, der kunne være gjort anderledes, der var intet at fortryde, han havde i ansvarlighed over for Gud og kærligheden ikke kunnet gøre andet end dét, han gjorde, også selv om det gjorde ham selv både sårbar og værgeløs i verden.

Og det er vejen, også vi må gå, ikke uden om eller befriet for eller ignorere det svære men igennem det svære, og hvor vi aldrig må tvivle på, at Gud har hørt vores bøn. Han går vejen med os. For sådan er den snævre vej, den vej, der fører til livet. Livet leves i tillid til Guds omsorg og kærlighed i både det kendte og ukendte, i både det valgte og det ventede såvel som i det uafviselige og uafvendelige. Amen.